

Til Kreftforeningen

Kjære Anne Lise Ryel.

Lindås 9/2 2011.

Virkeligheten som kreftpasient i Norge, verdens rikeste land.

VENTETID

Hjelp! Jeg har fått kreft. Jeg er en dame på 64 år. Jeg bor i verdens rikeste land. Hvis ikke kreften tar livet av meg, så tar ventingen og uvissheten livet av meg. Jeg har en kreftsvulst i tykktarmen som får vokse og utvikle seg i fred og ro, uten at noen gjør noe som helst for å stanse den. Er det ikke min tur snart? Kan det være riktig at det skal gå så lang tid? Jeg oppsøkte min fastlege 1/11 2010 fordi jeg hadde slimet og blodig avføring, og enda er jeg ikke kommet i gang med noen form for behandling.

Dette er psykisk tortur på høyt nivå.

De som har hatt kreft selv, vet hvordan det føles å ha en kreftsvulst voksende inni seg. Prøv å forestill deg det! Hver tredje eller fjerde av oss får før eller siden en kreftdiagnose. Alle disse unge eller gamle, eller kanskje middelaldrende menneskene, har familie og venner som i aller høyeste grad blir berørt av kreftsykdommen. Prøv å ligge time etter time i sengen, - du ser opp i taket, - natten er uendelig lang, - skal jeg dø av dette fordi jeg ikke får behandling raskt nok? Du syntes du kjenner kreftsvulsten vokse. Lymfeknutene føles som de bobler. Hver eneste lille "ondt" tas som tegn på spredning. Tre - 3 - måneder er lang tid når en venter på behandling for kreft.

Jeg var hos min fastlege 1/11 2010.

Han tok diverse blodprøver og sendte meg til CT hvor jeg var 16/11 2010. I brev datert 23/11 2010 skrev min fastlege at det var funnet noe som tydet på svulst i tykktarmen. Sjokk ! Jeg som tror på åpenhet, og mener vi skal snakke om det meste, klarte ikke å fortelle det til mine døtre på flere dager. "Stakkars, de blir så lei seg, la dem i det minste få ha en hyggelig helg!" De tok det tungt.

13/12 2010 fikk jeg time på Haraldsplass for kolonoskopi.

Svulst ble konstatert. Biopsi ble tatt. Det var kreft. Jeg skulle overføres til Haukeland Universitetssykehus. Taushet. Stillhet. Ingen telefon - ikke noe brev - ikke et ord. Jul og nyttår kom og gikk. Kreftsvulsten vokste i tykktarmen. Jeg hørte ingenting fra noen.

Etter en del ringing og masing fikk jeg vite hvor jeg skulle. Jeg skulle til rectoskopi. På eget initiativ fikk jeg så en time på avd. for gastro og akuttkirurgi. Endelig et fast holdepunkt.

Den 12/1 2011 fikk jeg en time.

Det var en meget hyggelig opplevelse. Der var en skjønn lege og en sykepleierske som tok seg tid og hadde forståelse for meg som både menneske og pasient. Jeg kunne spørre om mye jeg lurte på, og jeg fikk svar jeg forstod. Til og med et ark med navn og telefonnummer hvis det skulle skje noe uforutsett. Det følte betryggende, man vet jo nesten ingen ting, alt er nytt og skremmende! Jeg gikk derfra glad og fornøyd og følte meg i gode hender.

Vente.

20/1 2011. CT på Haukeland.

21/1 2011. MR på Haukeland.

Vente.

Jeg hadde fått beskjed om at etter CT og MR ville det bli holdt et møte tirsdag 25/1. Ingen telefon den dagen! Onsdag morgen kl 9 ringte telefonen. Endelig!

Følgende var blitt bestemt: Først stråling - så operasjon. Fem -5- uker stråling fem -5- dager i uken. Så 5-6 uker venting før operasjon.

"Er der tegn til spredning?"

Hun skulle undersøke og ringe tilbake.

Jeg satt ved kjøkkenbordet med hodet i hendene og så ut på vannet hvor isen holdt på å smelte. Etter noe som for meg fortonte seg som en evighet, men som antagelig bare var noen minutter ringte hun tilbake. Jeg hørte det på stemmen hennes. INGEN TEGN TIL SPREDNING!

En skulle tro en da ville juble av glede.

Jeg brast i gråt! Helt uhemmet, vill gråt. All den oppsamlete angsten og redselen, spenningen og skrekken kom ut i en nesten hysterisk hulking. Min aller kjæreste kom og holdt meg tett. "Jeg må ringe til jentene." De er like redde som meg. Jeg kunne nesten ikke snakke, de trodde selvfølgelig at noe var skrekkelig galt. Jeg klarte mellom hikstene å si: Ingen tegn til spredning! Jeg måtte dele den gode nyheten. Jeg skulle nå overføres

til onkologisk avd. Kreftavdelingen. Ny avdeling, nye folk å forholde seg til. Veldig slitsomt.

28/1 2011.

Jeg ringte Haukeland og ba om å bli satt over til onkologisk avd.

En ung mann med blid stemme svarte og satte meg videre.

Tenk hvor viktig sånne småting er! For meg var ikke møtet med onkologisk avd. like oppbyggende.

"Jo, vi har fått papirene dine"...

"Jeg blir gal av å gå sånn å vente! Vær så snill å la meg få en time - snart!"

"Vi må se på papirene dine, diskutere, vurdere, planlegge behandlingen etc... - kan ikke si noe mer enda!"

Så gikk den helgen også. Vente! Uvisshet.

Disse tre månedene har vært fryktelig laaaangeee.

En dag sto jeg ikke opp. Jeg orket ikke. Hele dagen lå jeg i sengen - helt i ro, - rørte meg nesten ikke, så opp i taket. Tenkte - grublet - bekymret meg. Var lei, var nedbrutt, var oppgitt. "Orker ikke, vil ikke, kan ikke. Nei - nei - nei!" Ble forbanna - rasende. Bannet høyt. (Ingen hørte meg.)

Sint. Redd.

Ingen mat - ingen drikke, det nytter ikke likevel! Det var en tung - lang dag. Jeg tenkte på mine 3 skjønne barnebarn. De må jo ha en mormor. Jeg tenkte på mine 3 skjønne døtre. De har jo litt bruk for meg enda? Jeg tenkte på min kjære mann som har holdt ut med meg i 44 år. Kan han klare seg alene uten meg? Jeg tenkte på kjære søsken og mange gode venner, alle rundt meg. "Nei, jente, du kan ikke gi opp! Ta deg sammen!"

Stort sett går det egentlig bra.

Vi prøver å gjøre mest mulig hyggelige ting. Jeg har visst glemt å si at jeg er "kunstner". Jeg maler, og har til og med utstillinger. Atelieret ute i hagen var egentlig ryddet og vinterstengt. Så fikk jeg en bestilling på et maleri. Åpnet opp atelieret og satte i gang å male. Verdens herligste terapi. Søle og grise - eksperimentere, noe av, noe på, småpiker og sånn, sagmugg, aske, fjær og selvfølgelig maling. Litt sand litt glitter og litt rust.

Radioen på. Glem hele verden. Krig og kreft? Hva er det? Dama ville ikke ha noe maleri likevel, men det gjorde ingenting. Hun ga meg livslysten tilbake. Livet er verdt å kjempe for.

Humøret har egentlig vært forbausende bra. Noen få dager har jeg vært sur, mest med han jeg bor med. Det må jo gå ut over noen. Han har tatt det bra.

Jeg kjenner noe nedi magen. Det føles ikke godt. Jeg har et desperat ønske om at det må taes vekk. Jeg føler meg ofte varm, nærmest som hetebygger, er det kreften eller rester etter overgangsalderen? Litt vondt i ryggen, er det vedbæringen, eller er det kreften? Jeg føler lymfeknutene veldig tilstede. Er det noe galt der?

Jeg kjenner på alle "ondter" og legger alt inn på harddisken mrk. KREFT. Jeg har i disse 3 månedene vært til 7 konsultasjoner av ca 1 time. Kunne der ikke vært tettere, raskere, bedre samarbeid mellom de forskjellige avd.???. Er ikke vi pasienter mennesker? Er vi bare et nummer?

Nesten alle kjenner noen som får kreft. Det vedrører faktisk oss alle. Det snakkes ofte om viktigheten av å oppdage kreft på et tidlig stadium, men hva hjelper det når køen er så lang for behandling?

La oss komme i gang! La oss begynne kampen! La oss bekjempe kreften! NÅ!

La meg slippe å vente lenger!

Jeg fikk time på kreftavdelingen 2/2 2011. Skjønne mennesker der også når man først kommer til. CT. Klargjøring til stråling, tatovering på magen. Samtale med lege, god samtale! Endelig i gang. Liste over alle strålingene, 5 uker, 5 ganger i uken, eventuelle bivirkninger, antagelig ikke operasjon før rundt 17. mai. Stråling fra 21. februar.

VENTE!

"Bli med oss til Lanzarote en uke, gjør mest mulig kjekke ting", sa min søster, og sånn blir det. Vi reiser.

Tusen takk til alle dere som trøster meg - alle dere som tar kontakt og alle dere som bare tenker på meg, jeg tror det hjelper det også.

Hjertesukk fra en utålmodig, middelaldrende dame med kreft.

Bente Brekke Kampevold

Bente Brekke Kampevold